

Laodicea - İki Numara

Protestan Boynuzu

Jeff Pippenger

2023-08-27

Vahiy kitabında mühürleri çözülmekte olan mesajı anlamak için, Protestan Reformasyonu'nun kökenlerini, gelişimini ve önemini tanımak hayati önemdedir. Söz konusu Reformasyonun tarihindeki üç temel hat şunları konu alır: Kutsal Kitap; Kutsal Kitap'ı çalışmada kullanılacak doğru yöntem; ve ayrıca o tarih boyunca seçilmiş habercilerin o tarihin yol işaretleri olduğu gerçeği. Her zamanki gibi, Şeytan King James İncil'ini çeşitli sahtelerle gizlemeye çalıştı; Kutsal Kitap'ı anlamaya yönelik doğru yöntemi de çeşitli sahtelerle saklamaya çalıştı ve aynı şekilde o tarih boyunca yol boyunca gönderilen doğru habercileri (yol işaretlerini) de gizlemeye çalıştı.

Ama Şeytan boş durmadı. Şimdi, diğer her reform hareketinde yaptığı gibi, halkı aldatıp yok etmek için asıl işin yerine bir sahtesini onlara yutturmaya kalkıştı. Hristiyan kilisesinin ilk yüzyılında sahte Mesihler olduğu gibi, on altıncı yüzyılda da sahte peygamberler ortaya çıktı. Büyük Mücadele, 186.

1840'tan 1844'e uzanan Millerit tarihinde, Amerika Birleşik Devletleri olan yeryüzü canavarının iki boynuzundan biri sayılan Protestanlığın bayrağı, Millerit Adventizm tarafından devralındı; Millerit Adventizm Protestan boynuz hâline geldi. Aynı zamanda, daha önce kendilerini Protestan olarak ilan eden kiliseler, mürtet Protestanlığa dönüştü; Milleritlerin onları adlandırdığı üzere "Roma'nın kızları" oldular. Protestanlar 1843'te birinci meleğin mesajını reddettiklerinde düştüler ve Milleritler Protestanlık bayrağını taşımayı sürdürdüler. Millerit tarihi, Tanrı'nın "çölde bulunan kilisesi"ni Tanrı'nın Sözü'nün tam anlayışına ulaştırma yönündeki işinin doruk noktasıydı.

Araştırmacı yargının açılması, Tanrı'nın yasasının ve özellikle de Şabat'ın sınamasını getirdi. Üçüncü meleğin mesajını ilan etmek, Karanlık Çağlar boyunca papalık gelenek ve göreneklerinin altında gömülmüş olan Tanrı'nın yasasını savunan bir kilise gerektiriyordu. Mesih, Protestanları 1840-1844 dönemine getirdi ve William Miller'in tipolojik olarak temsil ettiği İlyas'ın sınamasını sundu; Protestanlar Miller'in mesajını reddettiklerinde Roma'ya geri döndüler. Miller tarafından iletilen birinci meleğin mesajının sınaması, Karmel Dağı'ndaki İlyas tarafından tipolojik olarak örneklendirilmişti.

İlyas bütün halkın önüne geldi ve şöyle dedi: Ne zamana dek iki görüş arasında bocalayacaksınız? Eğer RAB Tanrı ise, O'nun ardından gidin; ama Baal ise, onun ardından gidin. Halk ise ona tek kelimeyle cevap vermedi. 1 Krallar 18:21.

1840 yılında, Miller ve birinci melek tarafından temsil edilen İlyas'ın mesajıyla karşı karşıya kaldıklarında, Protestanlar Baal'ı seçtiler!

Protestan Reformasyonu, Tiyatira kilisesiyle temsil edilen tarihsel dönemde verileceği vaat edilen "sabah yıldızı" ile başlayan Kutsal Kitap'taki gerçeklerin mühürlerinin açılmasıydı. Kutsal Kitap'a yönelik doğrudan saldırı yüzyıllar önce başlamıştı ve özellikle Valdenlilerin tarihiyle Büyük

Mücadele’de açıkça ortaya konur. 1930’da Benjamin Wilkerson, Our Authorized Bible Vindicated adlı kitabı yayımladı. Kitap, sonunda Kral James İncil’inin çevirisinde kullanılan kutsal özgün metinlere karşı yürütülen mücadeleyi ve Katolikler, irtidat etmiş Protestanlık ve Laodikya Adventistleri tarafından o zamanlar da bugün de teşvik edilen çeşitli şeytani sahte metinleri belgeliyor. Bu mücadele Valdenliler tarihinden çok önce başlamıştı; ancak onlar, nihayetinde 1611 Kral James İncil’ine çevrilen doğru yazmaların önemine tanıklık etmek için hayatlarını verenlerin işaret taşı ve simgesidir.

1611’de Kral James İncili’nin hazırlanması son derece belirli bir çeviri sürecinden geçti. İncil’in çevrilmesi ve yayımlanması süreci, yedi üretim adımıyla gerçekleştirildi. Bunu tamamlamak ayrıca yedi yıl sürdü ve Kutsal Kitap’a göre yedi yıl iki bin beş yüz yirmi gündür. Bu da elbette, Daniel 9’un yerine gelmesinde İsa’nın birçoklarıyla antlaşmayı teyit ettiği peygamberlik günlerinin sayısı ile aynıdır. O kutsal haftanın ortasında Mesih çarmıha gerildi ve elbette çarmıha gerilmiş Mesih, Kutsal Kitap’ın merkezidir. Tanrı’nın saf Sözü’nü üretmek için o yedi adım şunlardı.

- **İLK:** Bireyler tarafından yapılan başlangıç çevirisi: Yaklaşık 50 çevirmen, her biri Kutsal Kitap’ın farklı bölümlerinden sorumlu olacak şekilde altı komiteye ayrıldı. Bu kişiler, özgün dillerden (İbranice, Aramice ve Yunanca) İngilizceye çeviri yaptılar.
- **İKİNCİ:** Komite İncelemesi: Her komite bir bölümün çevirisini tamamladıktan sonra, çalışma bizzat komite üyeleri tarafından gözden geçirildi. Bu, ortak katkıya ve hataların düzeltilmesine olanak tanıdı.
- **ÜÇÜNCÜ:** Genel Komite İncelemesi: Tek tek komitelerin çevirileri daha sonra Genel Komite olarak anılan daha geniş bir uzman grubuna sunuldu. Bu komite, altı çeviri komitesinin her birinden temsilcilerden oluşuyordu. Farklı komite çevirilerini karşılaştırıp uyumlaştırarak tüm çalışmayı gözden geçirdiler.
- **DÖRDÜNCÜ:** Ek Gözden Geçirme ve Revizyon: Genel Komite tarafından revize edilen sürüm, ek gözden geçirme ve iyileştirme için her bir komiteye geri gönderildi. Bu yinelemeli süreç, çevirinin tutarlı ve doğru olmasını sağlamaya yardımcı oldu.
- **BEŞİNCİ:** Son İnceleme ve Onay: Her bir komite düzeltmelerini tamamladıktan sonra, nihai taslak, nihai inceleme ve onay için Genel Komiteye sunuldu.
- **ALTINCI:** Kraliyet Onayı ve Yayınlanması: Onaylanan çeviri daha sonra Kral I. James’in onayına sunuldu.
- **YEDİNCİ:** Kraliyet onayını verdikten sonra, çeviri 1611’de Kutsal Kitap’ın Kral James Sürümü (Yetkili Sürüm) olarak yayımlandı.

Rabbin sözleri saf sözlerdir: toprak ocağında arıtılmış, yedi kez arıtılmış gümüş gibi. Sen onları koruyacaksın, ey Rab, onları bu kuşaktan sonsuza dek esirgeyeceksin. Mezmurlar 12:6, 7.

Şeytan’ın Tanrı’nın Sözü’ne, o gelişen tarihin çeşitli habercilerince temsil edilen yol işaretlerine ve O’nun Sözü’nü doğru biçimde bölmek için kullanılacak doğru yöntemle karşı yürüttüğü savaşın ortasında, 1611 tarihli King James Kutsal Kitabı, Mezmur 12’de özellikle tanımlanan bir yol işaretidir. Bozulmuş Katolik yazmalarından üretilmiş çeşitli sahte Kutsal Kitapların hiçbirisi

Mezmun 12'nin ölçütlerini karşılamaz. Yedi adımdan oluşan arındırma süreci ve iki bin beş yüz yirmi günlük dönem, King James Kutsal Kitabı'nın Tanrı'nın "saf sözleri" olduğunu ortaya koyar. Tanrı, King James Kutsal Kitabı'nı sonsuza dek kendi saf Sözü olarak koruyacağını vaat eder ve bu nedenle, William Miller'ın da aralarında bulunduğu Protestan reformcuların benimsediği "tarihselcilik" yöntemini destekleyeceğini de vaat eder.

14. yüzyılda, The Great Controversy adlı kitapta "Reformasyonun sabah yıldızı" olarak tanımlanan John Wycliffe, sıradan bir insanın bile anlayabileceği bir dile İncil'i çevirmek için Tanrı tarafından kullanıldı. O, Protestan Reformasyonu'nun başlangıcını belirleyen yol işaretini koyan habercidir.

Wycliffe'in başlattığı, vicdanı ve akli özgürleştirecek ve uzun süre Roma'nın zafer arabasına koşulmuş ulusları özgür bırakacak olan büyük hareketin kaynağı Kutsal Kitap'taydı. Burada, yaşam suyu gibi, on dördüncü yüzyıldan bu yana çağlar boyunca akıp gelen o bereket ırmağının kaynağı vardı. Wycliffe, Kutsal Yazıları Tanrı'nın isteğinin esinlenmiş vahyi ve iman ile uygulama için yeterli bir kural olarak kayıtsız şartsız imanla benimsedi. Roma Kilisesi'ni ilahi, yanılmaz otorite olarak görmesi ve bin yıllık yerleşik öğreti ve gelenekleri sorgusuz sualsiz saygıyla kabul etmesi için eğitilmişti; ancak Tanrı'nın kutsal sözünü dinlemek için bunların hepsinden yüz çevirdi. Halkın tanınmasını istediği otorite buydu. Kilise'nin papa aracılığıyla konuşması yerine, tek gerçek otoritenin kendi sözü aracılığıyla konuşan Tanrı'nın sesi olduğunu ilan etti. Ve yalnızca Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın isteğinin eksiksiz bir vahyi olduğunu değil, Kutsal Ruh'un onun tek yorumlayıcısı olduğunu ve herkesin onun öğretilerini inceleyerek görevini bizzat kendisinin öğrenmesi gerektiğini öğretti. Böylece insanların zihinlerini papadan ve Roma Kilisesi'nden Tanrı'nın sözüne çevirdi.

"Wycliffe, Reformcuların en büyüklerinden biriydi. Zihinsel genişlikte, düşünce açıklığında, gerçeği muhafaza etmedeki sarsılmazlıkta ve onu savunmadaki cesaretle, kendisinden sonra gelenlerden pek azı ona denk olabildi. Yaşamının saflığı, öğrenimde ve emekte yorulmak bilmeyen gayreti, yozlaşmaz dürüstlüğü ve hizmetinde Mesih'e benzer sevgi ve sadakati, ilk Reformcuyu ayırt eden niteliklerdi. Ve bu, ortaya çıktığı çağın entelektüel karanlığına ve ahlaki yozlaşmasına rağmen böyleydi."

Wycliffe'in karakteri, Kutsal Yazıların eğitici ve dönüştürücü gücüne bir tanıklıktır. Onu olduğu kişi yapan Kutsal Yazılar'dı. Vahyin büyük gerçeklerini kavrama çabası, bütün yetilere tazelik ve canlılık kazandırır. Zihni genişletir, algıları keskinleştirir ve yargıyı olgunlaştırır. Kutsal Kitap incelemesi, başka hiçbir çalışmanın yapamayacağı şekilde her düşünceyi, duyguyu ve özlemi yüceltir. Amaçta kararlılık, sabır, cesaret ve metanet kazandırır; karakteri artırır ve ruhu kutsallaştırır. Öğrencinin zihnini sonsuz zihinle doğrudan temasa getiren içten ve saygılı bir Kutsal Yazılar çalışması, insan felsefesinin sunduğu en yetkin eğitimin şimdiye dek ortaya çıkarabildiğinden daha güçlü ve daha etkin bir zekâyâ ve daha yüce ilkelere sahip insanlar kazandırır dünyaya. Mezmurcu şöyle der: 'Sözlerinin girişi ışık verir; anlayış verir.' Mezmun 119:130. The Great Controversy, 93, 94.

The Great Controversy'de John Wycliffe hakkındaki tanıklığın ardından, Sister White nihayet reformcu John Knox'a ulaşan sadık reformcuların (waymarks) bir listesini sunar. O, İskoçya Kraliçesi Mary tarafından John Knox'a yöneltilen önemli bir soruyu belirtir.

John Knox, Tanrı'nın Sözü'nün gerçekleriyle beslenmek için kilisenin geleneklerine ve mistik öğretilerine sırt çevirmişti; Wishart'ın öğretisi de onun Roma ile olan birliğini terk etme ve zulüm gören reformculara katılma yönündeki kararlılığını pekiştirmişti. . . .

Protestanların birçok önderinin huzurunda gayretinin azaldığı İskoçya kraliçesiyle yüz yüze getirildiğinde, John Knox gerçeğe sarsılmaz bir tanıklıkta bulundu. İltifatlarla kazanılamazdı; tehditler karşısında da yılmadı. Kraliçe onu sapkınlıkla suçladı. Devlet tarafından yasaklanmış bir dini halkın benimsemesini öğrettiğini ve böyle yapmakla da tebaanın hükümdarlarına itaat etmesini emreden Tanrı buyruğunu çiğnediğini söyledi. Knox kararlılıkla şöyle cevap verdi: "Doğru din ne kaynağını ne de otoritesini hükümdarlardan değil, yalnızca ebedi Tanrı'dan aldığına göre, tebaa da dinini hükümdarlarının keyfine göre düzenlemekle yükümlü değildir. Zira çoğu kez, herkes içinde, Tanrı'nın gerçek dini konusunda en cahil olanlar hükümdarların kendileridir. Eğer İbrahim'in soyunun tamamı, uzun süre tebaları oldukları Firavun'un dininde olsaydı, rica ederim, hanımefendi, dünyada hangi din olurdu? Ve eğer havariler döneminde herkes Roma imparatorlarının dininde olsaydı, rica ederim, hanımefendi, bugün yeryüzünde hangi din olurdu? ... Öyleyse, hanımefendi, tebaanın, onlara saygı göstermeleri emredilmiş olsa da, hükümdarlarının dinine bağlı olmak zorunda olmadıklarını görebilirsiniz."

Meryem dedi: "Sen Kutsal Kitap'ı bir şekilde yorumluyorsun, onlar [Roma Katolik öğretmenler] ise başka türlü yorumluyor; ben kime inanayım ve yargıç kim olacak?"

'Sözünde açıkça konuşan Tanrı'ya inanacaksınız,' diye yanıtladı reformcu; 've Söz'ün size öğrettiğinin ötesinde ne birine ne de ötekine inanmayacaksınız. Tanrı'nın Sözü kendi içinde açıktır ve herhangi bir yerde bir kapalılık varsa, kendisiyle asla çelişmeyen Kutsal Ruh, aynı şeyi başka yerlerde daha açık biçimde açıklar; öyle ki, inatla cahil kalanlar dışında hiç kimsede hiçbir şüphe kalmaz.' Korkusuz reformcunun, canı pahasına, kraliyetin kulağına söylediği hakikatler bunlardı. Aynı yılmaz cesaretle amacına sadık kaldı; dua edip Rab'bin savaşlarını yürüttü, ta ki İskoçya papalıktan kurtulana kadar. Büyük Mücadele, 250, 251.

Reformcu ile Kraliçe arasındaki etkileşim, Kutsal Kitap'ı, reformcuları ve Kutsal Kitap incelemesinin metodolojisini taklit etmeye yönelik Şeytan'ın çabasını tanımlayan Reformasyon tarihindeki üçüncü temayı vurgular. John'un Kraliçe'ye cevabı, doğru yöntemin "tarihselcilik" olduğuydu. Bu yöntem, bir peygamberlik tarihi çizgisinin Kutsal Ruh tarafından başka bir peygamberlik tarihi çizgisiyle açıklanmasına dayanır.

Işık karanlıkta açılmıştı. Wycliffe ve erken reformcular, Millerit tarihi boyunca, "tarihselcilik" olarak adlandırılan bir Kutsal Kitap çalışması yöntemi kullandılar. Kutsal Kitap çalışmasında Kutsal Kitap'a dayalı yöntemin tarihi çoğu zaman göz ardı edilir; ancak Miller ve ardından Future for America tarafından benimsenen peygamberlik yorumlama kurallarının önemini gerçekten görmek istiyorsa, bunun fark edilmesi elzemdir.

Bayan White'ın Tanrı'nın adlandırılmış halkı olarak tanımladığı yalnızca iki kilise vardır: eski İsrail ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi.

"Tanrı'nın halkı olarak adlandırılmamızın nedenleri tekrar tekrar dile getirilmelidir. Yasa'nın Tekrarı 4:1-13" El Yazmaları Yayınları, cilt 8, 426.

Havarilerin kilisesi ve papalık karanlığı sırasında çöldeki kilise, hiçbir zaman Tanrı'nın adlandırılmış halkı olarak anılmadılar; çünkü bu terim (ad verilmek anlamına gelir) Tanrı'nın yasasının emanetçileri olma sorumluluğu kendisine verilmiş bir kiliseyi ifade eder ve Adventizmle birlikte bu kilisenin aynı zamanda Tanrı'nın peygamberlik hakikatlerinin de emanetçileri olması gerekiyordu.

Tanrı, bugün kendi kilisesini, tıpkı eski İsrail'i çağırdığı gibi, yeryüzünde bir ışık olarak durması için çağırmıştır. Hakikatin kudretli baltası olan birinci, ikinci ve üçüncü meleklerin mesajları aracılığıyla, onları kiliselerden ve dünyadan ayırmış, böylece onları Kendisine kutsal bir yakınlığa getirmiştir. Onları yasasının emanetçileri kılmış ve bu zaman için peygamberliğin büyük gerçeklerini onlara emanet etmiştir. Eski İsrail'e emanet edilen kutsal sözler gibi, bunlar da dünyaya iletilmesi gereken kutsal bir emanettir. Vahiy 14'ün üç meleği, Tanrı'nın mesajlarının ışığını kabul eden ve O'nun temsilcileri olarak uyarıyı yeryüzünün dört bir yanına duyurmaya çıkan insanları temsil eder. Tanıklıklar, cilt 5, 455.

William Miller, Tanrı'nın peygamberlik gerçeklerini açmak üzere seçilmiş habercinin temsilcisiydi; ve o gerçekler 1844'te bir halkı Kutsallar Kutsalı'nın açık kapısına götürdüğünde, Tanrı da kendi yasasını açtı. Wycliffe, Kutsal Kitap'ı açığa çıkarmada ve Protestan Reformu'nun başlangıçlarını ortaya çıkarmada bir yol işaretidir; ama o aynı zamanda Tanrı'nın "peygamberliğin büyük gerçeklerini" tesis etme işinin de bir yol işaretidir. John Wycliffe, papalığın bin iki yüz altmış yıllık hükümlerini tarihindeki "sabah yıldızı" olarak tanımlanan kişiydi. Onun çalışması on dördüncü yüzyılda başladı; ardından on yedinci yüzyılda, o peygamberlik çizgisinin bir başka yol işareti 1611'de Kral James İncili'nin yayımlanmasıydı. Bu çizgi üzerinde en nihayet Miller'ın peygamberlik yorumlama kurallarının yol işaretine ulaşırız. Miller, o hakikat çizgisinde bir yol işaretidir; kuralları da öyledir. Kuralları, Prophetic Keys'in yayımlanmasıyla temsil edilen Adventizmin sonundaki bir yol işaretine tanıklık eder.

Eğer Miller'ın kurallarının, Kutsal Kitap'ın özgün ve doğru metinlerini koruma işini ve ayrıca Kutsal Kitap'ın gerçek anlayışının açığa çıkarılması işini temsil eden peygamberlik tarihi çizgisindeki bir işaret taşı olduğunu ve bunun reformcuların "tarihselcilik" adı verilen kutsal inceleme metodolojisini anlamaya ve kullanmaya yönlendirilmelerini gerektirdiğini anlamıyorsak, Adventizmin sonunda üçüncü meleğin ışığını sunma ve muhafaza etme çalışmasıyla bağlantılı peygamberlik hakikatlerini tanımak için gerekli bilgiden yoksun oluruz. Bu nedenle, o tarih çizgisine kısaca bir göz atmak önemlidir.

"Protestan" sözcüğünün tek gerçek tanımı Roma'ya karşı çıkmaktır. Bir kilise Roma'ya karşı çıkmayı bırakırsa, artık Protestan değildir ve tıpkı birinci meleğin mesajını reddeden Protestanlar gibi Roma'nın bir kızı haline gelir. Katolik Kilisesi'nden çıkan Protestanların "sloganı" haline gelen en temel anlayış "Kutsal Kitap ve yalnızca Kutsal Kitap"tı. Yine de tarih, Kutsal Kitap'ın doğru şekilde bölünmesi gerektiğine tanıklık eder.

Tanrı'nın onayını almak için gayret et; utanacak bir durumu olmayan, gerçeğin sözünü doğru kullanan bir işçi ol. Ama kutsala saygısız ve boş gevezeliklerden kaçın; çünkü bunlar daha çok tanrısızlığa yol açar. 2. Timoteos 2:15, 16.

Protestanların, gerçeğin sözünü doğru bir şekilde ayırma çabalarında kullanmaya yönlendirildikleri Kutsal Kitap inceleme yöntemi “tarihselcilik”tir. Bu yöntem, Şeytanın saldıracığı belirli ve ciddi bir hedefti ve saldırdı da.

"Hristiyanlığı neyin oluşturduğunu, hakikatin ne olduğunu, aldığımız imanın ne olduğunu ve Kutsal Kitap'taki kuralların—en yüce otorite tarafından bize verilmiş kuralların—neler olduğunu kendimiz bilmeliyiz." 1888 Materyalleri, 403.

William Miller de dahil olmak üzere Reformcuların benimsediği Kutsal Kitap'a dayalı yöntemin altının oyulmasının, gelecekçi yorumu popülerleştirmekle anılan Francisco Ribera (1537-1591) adlı bir Cizvit bilginle birlikte on beşinci yüzyılda başladığı özellikle belirtilir. Vahiy kitabı üzerine, peygamberliklere gelecekçi bir yorum öneren ve onları tarihsel bağlamdan uzaklaştıran bir yorum kaleme aldı. Ribera, tarihselcilik yönteminin her zaman ortaya koyduğu gerçeğe karşı koymak amacıyla bu yöntemi icat etti. Bu gerçek, Roma papasının Kutsal Kitap peygamberliğine göre Mesih karşıtı olduğuydu.

On yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda, Protestanların Ribera'nın sahte yönteminin şeytani ve temelsiz olduğunu bildiklerine dair belgeler vardır. O dönemdeki Protestanlar, Cizvit bilginin “kutsal olmayan boş gevezeliklerine” karşı çıkan kitaplar ve risaleler yazdılar. Ancak 1909'da, bir Truva atı olan Scofield Referans Kutsal Kitabı yayımlandı ve Kutsal Kitap'ın dipnotlarına yerleştirilen atıflar, Ribera'nın ve Manuel Lacunza (1731-1801) adlı bir başka Cizvitin öğretilerine dayanıyordu. Lacunza, Juan Josafat Ben-Ezra takma adıyla yazdı ve “Görkem ve İhtişam İçinde Mesih'in Gelişi” adlı bir kitap yayımladı. Kendisinden önce Ribera'nın yaptığı gibi, bu kitap Vahiy Kitabı'ndaki peygamberlik sözlerinin yerine gelmesine doğrudan bir saldırıydı.

Şeytan, kafa karışıklığı yaratıp bulandırması gereken mesajın Vahiy Kitabı'ndan gelen son uyarı olduğunu biliyordu. İki Cizvit rahibinin küfürkâr ve boş gevezeliklerini Scofield Referans İncili'ndeki atıflara dahil etmek, Şeytan'ın dinden dönmüş Protestanları Cizvit yöntemlerini kabul etmeye yönlendirmesine imkân tanıdı ve böylece onları gerçeğe karşı kör etti. Şeytan bunu, Kutsal Kitap peygamberliklerindeki Deccal'in kim olduğunu açıkça belirleme imkânını ortadan kaldıran çeşitli Katolik kehanet modellerini tanıtarak başardı. Bu, Şeytan için zor bir aldatma değildi; çünkü Protestanlar, 1843'te Miller'in mesajını reddederek zaten Roma Kilisesi'ne geri dönmüşlerdi.

Yıllar boyunca yayımlanmış, Şeytan'ın Kutsal Kitap'a yönelik saldırısını belgeleyen birkaç kitap ve makale vardır; bu saldırı, İsa Mesih çarmıha gerildikten sonraki ilk birkaç yüzyılda başladı. Bu saldırı, sahte Kutsal Kitaplar üretmek amacıyla sahte el yazmalarının dolaşıma sokulduğu bir noktaya ulaştı. Şeytan, Tanrı'nın sözünü ayakta tutmak için ortaya çıkarılan Reformculara, hayattayken ve hatta o Reformcular öldükten sonra bile saldırdı.

Modern Yedinci Gün Adventist tarihçileri ve ilahiyatçılarının William Miller konusunu nasıl ele aldıklarını bir düşünün. Sanki kemiklerini kazıp çıkarıp Mississippi Nehri'ne atmışlar gibi.

William Miller, Şeytan'ın krallığını rahatsız ediyordu ve baş düşman, mesajın etkisini yalnızca boşa çıkarmaya değil, bizzat elçiyi yok etmeye de çalıştı. Miller Baba, Kutsal Yazıların gerçeğini dinleyicilerinin yüreklerine pratik olarak uyguladıkça, kendini Hristiyan olarak

tanıtınların ona karşı öfkesi alevlendi; tıpkı Yahudilerin Mesih'e ve havarilerine karşı öfkelerinin kabarması gibi. Kilise üyeleri daha aşağı tabakaları kışkırttı ve birkaç kez, düşmanlar toplantı yerinden ayrılacağı sırada canına kastetmek için komplo kurdu. Ama kalabalığın içinde kutsal melekler vardı ve bunlardan biri, insan suretinde, Rab'bin bu kulunun koluna girip onu öfkeli güruhtan güvenle uzaklaştırdı. Onun işi henüz bitmemişti ve Şeytan ile yordakçıları emellerine ulaşamadılar. Peygamberlik Ruhı, cilt 4, s. 219.

Adventizmdeki aynı iki kategorinin (ilahiyatçılar ve tarihçiler), Miller'ın kurallarının geçerliliğini nasıl küçümsediklerine ve örtbas ettiklerine bir bakın; Sister White ise, üç meleğin mesajlarını gerçekten ilan eden herkesin bu kuralları kullanacağını bize bildiriyor.

Üçüncü meleğin mesajını ilan edenler, Kutsal Yazılar'ı Miller Baba'nın benimsediği plan uyarınca araştırıyorlar. Peygamberlikler ve Peygamberlik Kronolojisi Üzerine Görüşler adlı küçük kitapta, Miller Baba Kutsal Kitabın incelenmesi ve yorumlanması için aşağıdaki basit ama akıllıca ve önemli kuralları verir:

[Birden beşe kadar olan kurallar alıntılandı.]

"Yukarıda verilenler bu kuralların bir kısmıdır; Kutsal Kitap'ı incelerken belirtilen ilkelere dikkat etmek hepimiz için yerinde olacaktır." Review and Herald, 25 Kasım 1884.

Tanrı'nın Sözü'nün gelişimi ve tesisine ilişkin peygamberlik tarihindeki üç hattı gözden geçirmeden, William Miller'ı—mesajını sunuşunda İlyas gibi, doğruların dirilişinde diriltileceği vaadinde Musa gibi ve çiftliğini bırakıp İlyas mesajına hizmet etmeye gönüllülüğünde Elisa gibi—bir haberci olarak destekleyen büyük bir tanıklığın anlamını kavramak imkânsızdır. Sister White, bu üç Kutsal Kitap kahramanının her birinin William Miller'ı temsil ettiğini belirtir; oysa modern Adventist ilahiyatçılar ve tarihçiler onu şimdi sanki sadece on sekizinci yüzyıldan “yoksul bir çiftlik çocuğu”ymuş gibi görmektedir.

William Tyndale, peygamberlik tarihinin bu çizgisinde ortaya çıkan birçok reformcudan biriydi. Şöyle ifade edeyim: Görüştüğü papanın elçilerine karşı adeta bir “misyon bildirisi” olarak söylediği söz şuydu: “Sabanı süren oğlanın Kutsal Yazılar hakkında sizden daha çok şey bilmesini sağlayacağım.” William Miller, sabanı süren ve Tyndale'ın peygamberliğini yerine getiren o çiftçi çocuğuydu.

Bu giriş, şimdiye kadar sunduklarımızı desteklemek için kullanılacak tüm tarihsel arka plan bakımından büyük ölçüde sadeleştirilmiştir. Şimdi, Miller'ı bir işaret taşı ve haberci olarak yeniden ele alabilmek için Alfa ve Omega'nın bazı alametlerini inceleyeceğiz.

Daniel Kitabı, iki kitaptan oluşan bir kitabın başlangıcıdır. O kitabın sonu Vahiy Kitabı'dır. Her ne kadar iki ayrı kitap olsalar da, birlikte tek bir kitabı temsil ederler.

Yıllar önce, Yedinci Gün Adventist Kilisesi Genel Konferansı'nın Kutsal Kitap Araştırmaları Enstitüsü'nde çalışan, tanınmış bir Yedinci Gün Adventist ilahiyatçısıyla kamuya açık bir tartışma yürüttüm. İlahiyatçı, Daniel on birinci bölümün son altı ayetiyle ilgili anlayışımı ve ayrıca Daniel kitabındaki “günlük”e dair anlayışımı düzeltmeye çalışıyordu. Zaman içine yayılan etkileşimimiz, onun bir makale kaleme alması, benim buna yanıt vermem, sonra onun karşılık yazması ve tabii

benim de düşüncelerimi yeniden iletmem şeklinde ilerledi; böyle sürüp gitti. Bu etkileşim sırasında, Genel Konferans'ta çalıştığı komitede Daniel kitabı konusunda uzman kabul edildiğini ve bir çalışma arkadaşının da Vahiy kitabı konusunda daimi uzman sayıldığını bana bildirdi. Görüşmelerimizde Vahiy kitabına dair noktaları ele almak istemiyor, bunları meslektaşına havale ediyordu. Tartışmayı yalnızca Daniel kitabıyla sınırlı tutmak istiyordu.

Kardeş White, Daniel ile Vahiy'in tek bir kitap olduğunu açıkça ifade eder. Bu düzeyde, bunlar iki kitaptan (Eski ve Yeni Antlaşma) oluşan tek bir kitap olan Kutsal Kitap'ı temsil eder. Kardeş White ayrıca, tek kitabın Eski Antlaşma olduğunu düşünen Yahudi cemaati hakkında yorum yapar; ayrıca yalnızca Yeni'yi anladıkları ya da yalnızca Yeni'yi anlamaya istekli oldukları için Eski'yi göz ardı edenler hakkında da yorumda bulunur. Onun ilhamla verilen tanıklığı şudur: Yalnızca Yeni'yi kabul edersen Eski'yi reddedersin; ve bunun tersi de geçerlidir. Bir ilahiyatçının Daniel'in uzmanı olduğunu, ama Vahiy'in uzmanı olmadığını iddia etmesi, yalnızca Eski Antlaşma'yı kabul eden Yahudi anlayışını tekrarlamaktır; ve bu dar görüşün Yahudileri nereye götürdüğünü biliyoruz. Konunun herhangi bir tarafını tutmak—Eski'yi kabul edip Yeni'yi etmemek ya da Yeni'yi kabul edip Eski'yi etmemek—bütün tanıklığı reddetmek demektir.

Kurtarıcı, öğrencilerine bu şeyleri anlayıp anlamadıklarını sordu. Onlar da, “Evet, Rab,” diye yanıtladılar. O da onlara şöyle dedi: “Bunun için, Göklerin Egemenliği konusunda eğitilen her din bilgini, hazinesinden yeni ve eski şeyleri çıkaran ev sahibi bir adama benzer.” Bu benzetmede İsa, ondan aldıkları ışığı dünyaya vermekle görevli olanların sorumluluğunu öğrencilerine gösterdi. O dönemde mevcut olan tüm Kutsal Yazılar Eski Antlaşma'ydı; ama o yalnızca eskiler için yazılmadı; tüm çağlar ve bütün insanlar içindi. İsa, öğretisinin öğretmenlerinin, peygamberliklerde önceden bildirilen Mesih olarak kimliğini doğrulayan ve dünyaya yönelik görevinin niteliğini açığa çıkaran o ışığı bulmak için Eski Antlaşma'yı dikkatle araştırmalarını isterdi. Eski ve Yeni Antlaşma ayrılmazdır; çünkü ikisi de Mesih'in öğretileridir. Yalnızca Eski Antlaşma'yı kabul eden Yahudilerin öğretisi kurtuluşa götürmez; çünkü yaşamı ve hizmetiyle yasa ve peygamberlikleri yerine getiren Kurtarıcı'yı reddederler. Ve Eski Antlaşma'yı bir kenara atanların öğretisi de kurtuluşa götürmez; çünkü Mesih'e ilişkin doğrudan tanıklığı reddeder. Kuşkucular işe Eski Antlaşma'yı küçümsemekle başlar; sonra da yalnızca bir adımda Yeni Antlaşma'nın geçerliliğini inkâr ederler ve böylece ikisi de reddedilir.

Yahudilerin, Şabat'ın bağlayıcı yasası da dahil olmak üzere emirlerin önemini Hristiyan dünyasına göstermede pek az etkisi vardır; çünkü hakikatin eski hazinelerini ortaya çıkarırken, İsa'nın bizzat öğrettiklerindeki yeni olanları bir kenara atarlar. Öte yandan, Hristiyanların, Yahudiler üzerinde etkili olup onları Mesih'in öğretilerini ilahi hikmetin dili olarak kabul etmeye ikna edememelerinin en güçlü nedeni, O'nun sözünün hazinelerini ortaya koyarken, Tanrı'nın Oğlu'nun Musa aracılığıyla verdiği önceki öğretiler olan Eski Ahit'in zenginliklerini küçümsemeleridir. Sina'da ilan edilen yasayı ve Aden bahçesinde tesis edilen dördüncü emrin Şabat gününü reddederler. Fakat Mesih'in öğretilerini izleyen müjde hizmetkârı, hem Eski hem de Yeni Ahit'i derinlemesine bilecek ki, onları halka, biri ötekine dayanan ve onu aydınlatan ayrılmaz bir bütün olarak, gerçek ışığında sunabilsin. Böylece, İsa'nın öğrencilerini eğittiği gibi, onlar da hazinelerinden 'yeni ve eski şeyler' çıkaracaklardır. Peygamberlik Ruhu,

cilt 2, 255.

Önceki öğüdün Laodikyalı Adventistler için başka bir uygulaması daha vardır. Kutsal Kitap'ın tamamına—hem Eski hem de Yeni Antlaşma'ya—inandığını ileri sürüp Peygamberlik Ruhunu reddetmek, yalnızca tek bir tanıklığı kabul etme hatasıyla tamamen aynıdır. Gerçeği doğrulamak için iki tanık gereklidir; dolayısıyla tek bir tanıkla gerçeği doğrulamak imkânsızdır. Ve bunu yapmaya kalkışanlar her iki tanığı da reddetmiş olur; imanlarını 'yarı gerçekler' diye anılan şeylere dayandırırılar.

Şimdi, Temmuz 2023'ten bu yana yayımlanan makalelerin ilklerinden birinde yer alan bir soruyu tekrar edeceğim. Soru şu: "1863'ten bu yana Adventizmden hangi yeni ışık çıktı?" Cevap basitçe: "Hiçbiri."

"Daniel ve Vahiy kitapları birdir. Biri peygamberliktir, diğeri vahiydir; biri mühürlenmiş bir kitap, diğeri açılmış bir kitaptır. Yuhanna, gök gürlemelerinin söyledikleri sırları işitti, fakat onları yazmaması buyuruldu." Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Yorumu, cilt 7, 971.

Alfa ve Omega bu nedenle Daniel'in ilk, Vahiy'in de son olduğunu gösterir. Daniel başlangıcı, Vahiy ise Adventizmin sonunu temsil eder.

"Vahiy mühürlü bir kitaptır, ama aynı zamanda açık bir kitaptır. Bu dünyanın tarihinin son günlerinde meydana gelecek olağanüstü olayları kaydeder. Bu kitabın öğretileri kesindir; mistik ve anlaşılmaz değildir. İçinde, Daniel'de olduğu gibi aynı peygamberlik çizgisi ele alınır. Tanrı bazı peygamberlik sözlerini tekrarlamıştır; böylece onlara önem verilmesi gerektiğini göstermiştir. Rab büyük önem taşımayan şeyleri tekrar etmez." Manuscript Releases, cilt 9, 8.

Adventizmin başlangıcında, Adventizmin ana direğini oluşturan ve 1798'de mührü açılan ayetlerde İsa kendisini "Palmoni", Harika Sayıcı olarak tanıttı. Adventizmin sonunda, İsa kendisini "Alfa ve Omega", harika bir dil ustası-Tanrı'nın Sözü olarak tanıtır. Bu nedenle, Adventizmin başlangıcı ve birinci meleğin mesajı "zamana bağlanmıştı." Adventizmin sonunda ise, üçüncü meleğin mesajı O'nun Sözü'ne bağlanacaktır.

Adventizmin başlangıcı ve sonu, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının tarihi sırasında gerçekleşir; dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri'nin başlangıcı ve sonu sırasında gerçekleşirler. Amerika Birleşik Devletleri'nin peygamberlik tarihi, Cumhuriyetçilik ve Protestanlığın iki boynuzunun tarihidir. O tarihin sonunda bu iki boynuz kuzudan ejderhaya dönüşmüş olacaktır. Cumhuriyetçilik demokrasiye dönüşecek ve Protestanlık da yozlaşmış Protestanlığa dönüşecektir. Amerika Birleşik Devletleri için tanınan mühletin kadehi, şu anda olduğu gibi, sonuna yaklaşmaya başladığında, yozlaşmış Cumhuriyetçilik ile yozlaşmış Protestanlığın iki boynuzu canavarın suretini oluşturacak; böylece kilise ile devleti, ejderha gibi konuşan tek bir boynuzda birleştirecektir. Fakat Tanrı tanıksız kalmayacaktır; çünkü Amerika Birleşik Devletleri'ni sona erdirmeye sürecinde, hem Amerika Birleşik Devletleri'ndeki canavarın suretine hem de ardından bütün dünyayı karşısına alan canavarın suretine karşı protesto etsin diye Protestanlığın gerçek boynuzunu yükseltecektir. Amerika Birleşik Devletleri'nin sonunda Protestan boynuzunun yükseltilmesi, Amerika Birleşik Devletleri'nin başlangıcında Protestan boynuzunun

yükseltildiğiyle aynı tarihsel çerçevede gerçekleşecektir. Bir zamanların antlaşma halkı bir kenara bırakılacak ve yeni bir halk yeni antlaşma halkı olacaktır. Güneşin altında yeni bir şey yoktur.

Millerit tarihindeki anlaşılıp sunulan zaman kehanetlerini Alfa ve Omega'yı değerlendirmek için kullandığımızda, onların bir ve aynı olduğunu görürüz. Her bir zaman kehaneti, kehanetin ilan edildiği bir tarihsel dönemle başlar ve bu tarihsel dönem, kehanetin yerine getirildiği tarihsel dönemi her zaman örnekler.

İki bin üç yüz yıllık peygamberliğin tarihi, MÖ 457'deki üçüncü fermanla başladı ve 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin mesajıyla sona erdi. Üçüncü ferman gelmeden önceki süreçte, mabedin ve Yeruşalim'in inşası tamamlandı. Benzer şekilde, üçüncü meleğin gelişine kadar uzanan süreçte, Millerit mabedinin temel gerçekleri tesis edildi.

1798'de, MÖ 723'te kuzeydeki on kabilenin dağıtılmasıyla başlayan iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberlik gerçekleşti. Bu peygamberlik, putperest Roma'nın gerçek tapınağı ve gerçek Kudüs'ü çiğnemesini işaret eden bin iki yüz altmış yıllık iki dönemi belirledi; bunu, papalık Roma'sının ruhsal kenti ve tapınağı çiğnemesiyle geçen bin iki yüz altmış yıl izledi. Peygamberlik, kuzey krallığının yıkılması ve krallığın halkının dağıtılmasıyla başladı. Peygamberliğin tam ortası olan 538 yılı, Kutsal Kitap peygamberliğinin dördüncü krallığı olan putperest Roma'nın Tanrı'nın halkını çiğnemesinin sonunu işaret eder ve Tanrı'nın kilisesinin Karanlık Çağlar'ın çölüne dağılmasına yol açar. Bu zaman peygamberliğinin 1798'de sona ermesi, Kutsal Kitap peygamberliğindeki beşinci krallığın sonunu işaret eder. Kuzeydeki on kabilenin ve çöle kaçan Hristiyan kilisesinin dağılması, Protestanlığın boynuzu olmaya yazgılı olanların toplanmasını temsil eder. Yol işaretleri çoğu zaman zıtlıklarla temsil edilir ve bir dağılma, tıpkı İlyas'ın Vaftizci Yahya'yı temsil etmesi gibi, bir toplanmayı temsil edebilir. Aynı peygamberî karşılaşmada İlyas ölmez, ama Vaftizci Yahya ölür.

MÖ 677 yılında, Kutsal Yazılar'da "şanlı diyar" olarak da tanımlanan güneydeki Yahuda oymağı, iki bin beş yüz yirmi yıl boyunca dağıtıldı; bu dönem 22 Ekim 1844'te sona erdi. O peygamberlik sözü, Daniel'in 8:13-14'te "ordu" olarak tanımladığı Tanrı'nın halkının ayaklar altına alınmasını belirtiyordu.

Sonra bir kutsalın konuştuğunu duydum; konuşan o kutsala başka bir kutsal şöyle dedi:
"Günlük sunu ve yıkıma yol açan isyanla ilgili görüm ne zamana kadar sürecek; hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar mı?" O da bana dedi ki: "İki bin üç yüz gün; sonra kutsal yer arındırılacak." Daniel 8:13, 14.

İki bin üç yüz yıllık kehanet, MÖ 677'de başlayan iki bin beş yüz yirmi yıllık kehanetle aynı zamanda sona ermiş olup, Daniel 8:13-14'te belirtildiği üzere kutsal yerin çiğnenmesine işaret ediyordu. MÖ 677'de Yahuda'nın dağıtılmasıyla ilgili kehanetten önce Nebukadnezar'ın üç saldırısı gerçekleşmişti ve bu kehanet 22 Ekim 1844'te üçüncü mesajın gelişiyiyle sona erdi.

İki 2520 yıllık peygamberlik, sırasıyla 1798 ve 1844'te sona ererek Millerci tapınağın temelini inşa edildiği kırk altı yılı işaret eder. Musa, tapınağın nasıl inşa edileceğine dair talimatları kırk altı gün boyunca aldı; İsa'nın zamanında Herod'un tapınağı yenilemesi kırk altı yıl sürdü ve bu, İsa'nın

vaftiz edildiği yıl sona erdi. Vaftizden sonra kırk günlüğüne çöle gitti ve döndüğünde tapınağı ilk kez temizledi; kılı kırk yaran Yahudiler de bunu hangi yetkiyle yaptığını bilmek istediler.

Yahudilerin Fısh Bayramı yaklaşmıştı ve İsa Yeruslaim'e gitti. Tapınakta sığır, koyun ve güvercin satanları ve para bozanların oturduğunu buldu. Küçük iplerden bir kamçı yaparak hepsini, koyunlarla sığırları da, tapınaktan dışarı sürdü; para bozanların paralarını döktü ve masalarını devirdi. Güvercin satanlara da, "Bunları buradan götürün; Babamın evini bir ticaret evi yapmayın" dedi. Öğrencileri, "Evin için duyduğum gayret beni yiyip bitirdi" diye yazılmış olduğunu hatırladılar. Bunun üzerine Yahudiler ona, "Bu işleri yaptığını gördüğümüze göre, bize hangi belirtiyi gösteriyorsun?" dediler. İsa onlara şöyle karşılık verdi: "Bu tapınağı yıkın, ben de onu üç günde yeniden ayağa kaldıracam." Yahudiler, "Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı; sen onu üç günde mi ayağa kaldıracaksın?" dediler. Oysa O, kendi bedeninin tapınağından söz ediyordu. Bu yüzden O ölümden dirildikten sonra, öğrencileri O'nun onlara bunu söylemiş olduğunu hatırladılar; Kutsal Yazı'ya ve İsa'nın söylediği söze inandılar. Yuhanna 2:13-22.

Millerci mabet, 1798'de ilk iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberliğin sona ermesinden itibaren kırk altı yıl içinde inşa edildi ve kırk altı yıl sonra, 1844'te ikinci iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberliğin gerçekleşmesiyle sona erdi. Bu kırk altı yıl, birinci meleğin gelişiyle başladı ve üçüncü meleğin gelişiyle sona erdi; çünkü Mesih, mabedinin üç günde ayağa kaldırılacağını söylemişti. Eğer bu gerçekleri görmek istemiyorsanız, bu, isteksiz ve dönüşmemiş bir yürekte bulunabilecek sorunların ötesinde iki temel sorundan kaynaklanır. Birinci sorun, peygamberlik sözüne tarihin tekerrür ettiği perspektifinden yaklaşmak istemeyişinizdir. Siz bir tarihselci değilsiniz. Diğer sorun ise, Tanrı'nın Sözü içinde, Tanrı'nın Sözü tarafından kaydedilmiş sembolik sözleri uygulayamamaktır. Bu peygamberliklerin tümünün başlangıçları sonu işaret eder ve her zaman yalnızca tekerrür eden tarihlerden çok daha fazlasını ortaya koyar.

Kutsal Kitap, Kutsal Ruh'un tapınağı olduğumuzu ve beden tapınağının kırk altı kromozomdan oluştuğunu söyler. Bu kırk altı kromozomu inceleyen bilim insanları, yirmi üç erkek kromozomu ile yirmi üç dişi kromozomun haç biçimindeki bir proteinin etrafına sarıldığını bize bildiriyorlar.

Daniel 12'de birbiriyle bağlantılı üç zamanla ilgili peygamberlik vardır; birincisi, Levililer 26'daki "yedi zaman"ı temsil eden kutsal halkın gücünün dağıtılmasına atıfta bulunur. Kutsal halkın gücünün dağıtılması iki bin beş yüz yirmi yıl sürmüştür; ancak Daniel 12'de bunun yalnızca o dönemin son yarısına atıfta bulunulur. Bu, Daniel'in bu beyanla neyin kastedildiğini anlamadığını gösterir.

Ve keten giysiler giymiş, ırmağın suları üzerinde duran adamı işittim; sağ elini ve sol elini göğe kaldırdı ve sonsuza dek yaşayana ant içerek, bunun bir vakit, vakitler ve yarım vakit süreceğini ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında bütün bu şeylerin sona ereceğini söyledi. Ben işittim, ama anlamadım; bunun üzerine dedim: Ey efendim, bu şeylerin sonu ne olacak? Daniel 12:7, 8.

Daniel 12, zamanın sonu olan 1798'de mührü açılan mesajı tasvir eder. Bu pasajda Daniel, o tarihteki hikmet sahiplerinin başlıca sembolü olan William Miller'ı temsil eder. Miller önce

Levililer 26'daki 2520 yıllık kehanete yönlendirildi; 7 ve 8. ayetlerde ise, 2520 yıllık dağılma döneminin, Tanrı'nın halkını dağıtması olarak kesin biçimde tanımlandığı gerçeğini kabul etmek zorunda olan hikmet sahiplerini temsil eder.

Ve bütün bunlara rağmen yine de bana kulak vermezseniz, günahlarınız için sizi yedi kat daha cezalandıracağım. Kudretinizin kibrini kıracağım; göğünüzü demir gibi, toprağınızı tunç gibi yapacağım. Levililer 26:18, 19.

Eski İsrail'in "gururu", kral olarak Tanrı'yı reddedip bir insan kral seçmelerine izin verildiği zamandı. Gururları, düşüşü engelleyen (Özdeyişler 16:18), çevrelerindeki bütün putperest krallıklar gibi olma arzularıydı. Önce kuzey krallığının, sonra güney krallığının ortadan kaldırılması, sırasıyla MÖ 723'te ve 677'de gücün (kralın) dağıtılmasıydı.

Miller, Daniel kitabının on ikinci bölümünün önceki ayetlerinde mühürleri açılmış bilginin artışıını anlayan bilgeleri temsil ediyordu; Daniel ise yedinci ve sekizinci ayetlerde, Tanrı'nın halkının dağılmasının iki bin beş yüz yirmi yılı ile bin iki yüz altmış yıl arasındaki bağı anlamadığı şeklinde tasvir edilir. Daniel, Adventizmin sonunda Tanrı'nın halkını temsil eder; Miller ise Adventizmin başlangıcında onları temsil eder. Adventizmin sonunda aynı ikilem vardır; zira Adventizm 'yedi zaman' konusundaki Miller anlayışını rafa kaldırdığı için, bin iki yüz altmış yılı yalnızca Karanlık Çağlar olarak tanımlamak zorunda kaldı. Adventizmin sonundaki bilgelerin, Daniel ve Miller'ın gösterdiği gibi, çözmesi gereken benzer bir sorunu vardı. Neden yedi zaman yerine üç buçuk zamanı göstermek için Levililer kitabının yirmi altıncı bölümünün terminolojisi kullanılıyor?

Miller bu ikilemi hiçbir zaman tam olarak çözüme kavuşturmadı; ancak 1856'da son "yeni peygamberlik ışığı", hiç tamamlanmayan altı makaleden oluşan bir dizide sunuldu ve bu dizi, "yedi vakti", Tanrı'nın fiziksel İsrail'ini çiğneyen putperest Roma'nın üç buçuk yılı ile onu izleyen, ruhsal İsrail'i çiğneyen Papalık Roma'nın üç buçuk yılı olarak tanımlıyordu. Yedi yıl sonra Adventizm, "yedi vakti"ne dair ışığın tamamını külliyen reddetti ve böylece, Daniel on birinci bölüm kırkıncı ayette anlatıldığı üzere, eski Sovyetler Birliği'ni temsil eden ülkelerin Papalık ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından süpürülüp götürüldüğü 1989'da, sonun zamanındaki bilge kişiler için ikilemi hazırlamış oldu.

Miller'e verilen ilk ışık 1863'te reddedildi ve konuyla ilgili son ışık Hiram Edson tarafından o altı makalede verildi. O makalelerin yayını durduruldu ve yedi yıl (yedi zaman) sonra, birkaç yıl önce doğru bir şekilde Babil'in kızları olarak tanımlanmış olan putperest kiliseleri taklit etmek amacıyla modern İsrail'in gücü bir kenara bırakıldı. Levililer 26'nın yedi zamanı, peygamberlik doktrini olarak sürçme taşı haline geldi ve Saul'un kral olarak üzerlerinde hükmetmesini istemeleriyle temsil edilen eski İsrail'in gururu tekrarlandı. İsa, sonu başlangıçla birlikte temsil eder.

Daniel kitabı, her ikisi de 508'de "daimî"nin kaldırılmasıyla başlayan, biri bin iki yüz doksan yıllık diğeri bin üç yüz otuz beş yıllık iki peygamberlik süresini de ortaya koyar. "Daimî"nin kaldırılması, 538'de papalık gücünün yükselişine karşı putperest Roma'nın direnişinin ortadan kaldırılmasını temsil eder. 538'de papalık gücü yeryüzünün tahtına yerleştirilmeden önce otuz yıllık bir geçiş dönemi vardı; ardından kalan bin iki yüz altmış yıl 1798'de sona erdi. Bir krallıktan diğere geçişin bu otuz yılı, 1798'de Kutsal Kitap peygamberliğindeki altıncı krallığın

yeryüzünün tahtına yerleştirilmesine yol açan papalık yönetiminin son yıllarını işaret eder. Bin iki yüz doksan yıllık peygamberlik süresinin başlangıcı, Kutsal Kitap peygamberliğindeki bir krallıktan bir sonraki krallığa bir geçişi işaret ettiği gibi, bu peygamberliğin sonu da aynı şekilde bir geçişi işaret eder.

508'de "günlük"ün kaldırılmasıyla başlayan bin üç yüz otuz beş yıllık kehanet 1843'te sona erer.

Ve günlük kurbanın kaldırıldığı ve ıssız bırakan iğrençliğin kurulduğu zamandan itibaren, bin iki yüz doksan gün olacaktır. Bekleyip de bin üç yüz otuz beş güne ulaşana ne mutlu. Daniel 12:11-12.

Bin üç yüz otuz beş yıllık kehanet 1843'te sona erdi ve Daniel, o kehanetin gerçekleşmesini "bekleyenlerin" kutsanacağını söyler. Kardeş White bunu şöyle ifade eder.

1843'te ve 1844'te görülenleri görmüş olan gözler ne mutludur.

"Mesaj verildi. Ve mesajın tekrarlanmasında hiçbir gecikme olmamalıdır, çünkü zamanın belirtileri gerçekleşiyor; kapanış işi tamamlanmalıdır. Kısa bir zamanda büyük bir iş yapılacaktır. Yakında, Tanrı'nın takdiriyle, büyüyen güçlü bir haykırıya dönüşecek bir mesaj verilecek. O zaman Daniel, tanıklığını vermek için kendi yerinde duracak." Manuscript Releases, cilt 21, 437.

Bu nedenle, bin üç yüz otuz beş yıllık kehanetin başlangıcı, putperestlik dininden papalığa dayalı dine bir geçişi belirler; böylece Protestanlıktan Millerci Protestanlığa bir geçişi de işaret eder.

Adventizmin temel hakikatlerini reddeden Adventistler, Milleritlerin ortaya koyduğu zamanla ilgili bütün peygamberlikleri, Daniel 8:14'te sözü edilen iki bin üç yüz yıllık süreyi bile reddederler. Bu gerçeği pekâlâ inkâr edebilirler, ama bunun doğru olduğu mantıken gösterilebilir. Ancak benim şu anki maksadım farklı; bu makaleyi sonuca bağlamaya çalışırken şimdilik bunu bir kenara bırakacağım.

MÖ 677'de Yahuda'nın "görmekli diyarı"nın dağıtılması, Daniel 8:13, 14'teki "ordu"nun ayaklar altına alınmasını temsil eder ve modern görmekli diyar olan Amerika Birleşik Devletleri'nin kuruluşuna işaret eder. Aynı ayetlerdeki iki bin üç yüz yıllık dönem MÖ 457'de başladı ve "kutsal yer" in ayaklar altına alınmasını temsil eder.

Sonra bir kutsalın konuştuğunu duydum; konuşan o kutsala başka bir kutsal şöyle dedi: "Günlük sunu ve yıkıma yol açan isyanla ilgili görüşüm ne zamana kadar sürecektir; hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar mı?" O da bana dedi ki: "İki bin üç yüz gün; sonra kutsal yer arındırılacak." Daniel 8:13, 14.

MÖ 677 ve MÖ 457, Tanrı'nın halkı ile Tanrı'nın mabedi arasındaki ilişkiyle bağlantılı tarihlere aittir. Tanrı, 22 Ekim 1844'te hem cemaati hem de mabedi aynı anda yeniden bir araya getirdi. MÖ 677 ile MÖ 457 arasındaki iki yüz yirmi yıl, Tanrı'nın ışığın artmasını temsil eden bir yol işareti koyduğu bir dönemi simgeler. 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin ışığı geldi, mabedin ışığı parlamaya başladı ve ışığı ilan edecek bir cemaat oradaydı.

Şeytan ile Mesih'in giriştiği üç yönlü mücadeleyi tanımlayan peygamberlik çizgisinde, 1611 tarihli King James Kutsal Kitabı yayımlandı. Bundan tam iki yüz yirmi yıl sonra, 1831'de, William Miller mesajını ilk kez yayımladı:

"Dokuz yıl boyunca William Miller, mesajını kiliselere duyurması gerektiğine ikna olmuştu; ancak, yakında gelecek bir Kurtarıcı'nın müjdesini tanınmış bir otoritenin ilan edeceğini umarak bekledi. Bu şekilde bekleyerek, mesajın doğruluğunu kanıtlamış oldu; yaşıyor diye anılıyorlardı, ama hızla ölmekteydiler. 1831'de Miller peygamberlikler üzerine ilk konuşmasını yaptı." Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

Tanrı, Kutsal Kitap'ın hazırlanmasında kullanılan kutsal ve doğru özgün metinleri korudu. Ardından 1611'de Kendi Kutsal Kitabı'nı ortaya koydu. Daha sonra, Kutsal Kitap içinde yer alan, ondan türetilen ve onun içinde belirlenen kuralları kullanarak birinci meleğin mesajını ortaya koyacak bir haberci yetiştirdi. 1831'de, Miller'ın mesajı, Mesih'in tarihinde mesajın Vaftizci Yahya tarafından resmileştirildiği gibi ve her reform hareketinde olduğu gibi resmileştirildi. Yargının açılışını ilan eden birinci meleğin mesajı olan Miller'ın mesajı, iki yüz yirmi yıllık peygamberlik zaman diliminin uygulanmasıyla doğrudan desteklenmektedir. Bu, Kutsal Kitap peygamberliğinde altıncı krallık olan Amerika Birleşik Devletleri'nin başlangıcındaki uyarı mesajıydı.

1996'da Future for America hizmeti faaliyete başladı ve 1989'da mühürü açılmış olan üçüncü meleğin mesajı, papalığın ölümcül yarasının iyileşmesini ve yakında gelecek Pazar yasasını tanımlayan mesaj, The Time of the End başlıklı bir dergide yayımlandı. Adventizmin sonundaki mesaj, başlangıçtaki mesajın resmileştirildiği gibi resmileştirilmişti. Başlangıçta mesaj zamana bağlanmıştı ve Tanrı'nın Sözü'nde yer alan hakikatlerin daha ileri bir gelişimini temsil ediyordu. 1996'da, Amerika Birleşik Devletleri'nin 1776'daki kuruluşundan iki yüz yirmi yıl sonra, Adventizmin sonundaki mesaj resmileştirildi ve üç meleğin mesajlarının daha ileri bir gelişimini temsil etti.

Kutsal Kitap kehanetindeki altıncı krallığın tarihinde Cumhuriyetçi boynuz ile Protestan boynuzun paralel tarihini ele alırken, Protestan boynuzunun kim olduğu ve kim olmadığına anlaşılması gerekir.

Tanrı'nın onayını almak için gayret et; utanacak bir durumu olmayan, gerçeğin sözünü doğru kullanan bir işçi ol. Ama kutsala saygısız ve boş gevezeliklerden kaçın; çünkü bunlar daha çok tanrısızlığa yol açar. 2. Timoteos 2:15, 16.